

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Janem Čížkem ve věci

žalobce: **I. K.**
narozený X, státní příslušník Ukrajiny
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Tauberem
sídlem náměstí 28. října 1898/9, Brno

proti

žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutím žalované ze dne 19. 8. 2019, č. j. CPR-23278-3/ČJ-2019-930310-V241, a č. j. CPR-23278-4/ČJ-2019-930310-V241,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou k Městskému soudu v Praze dne 2. 9. 2019 se žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 19. 8. 2019, č. j. CPR-23278-3/ČJ-2019-930310-V241 (dále jen „napadené rozhodnutí o vyhoštění“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „krajské ředitelství“) ze dne 10. 5. 2019, č. j. KRPS-53091-29/ČJ-2019-010025 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí o vyhoštění“). Tímto rozhodnutím bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“); stanovena doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 6 měsíců; a stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalovaná napadené rozhodnutí o vyhoštění odůvodnila tím, že krajské ředitelství správně aplikovalo § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Bylo prokázáno, že žalobce na území České republiky od 18. 2. 2019 do 23. 2. 2019 bez povolení k zaměstnání vykonával pracovní činnost (pomocné stavební práce spočívající v odstraňování staré omítky) v objektu L. P., ačkoliv je toto povolení podmínkou jejího výkonu. K odvolacím námitkám žalobce žalovaná uvedla, že podle § 16 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), se písemnosti vyhotovují v českém jazyce. Oznámením o zahájení řízení správní řízení začíná, což znamená, že na něm nemůže být razítko a podpis tlumočníka, byť bylo žalobci přetlumočeno a předáno. Tlumočník do ruského jazyka byl žalobci ustanoven na jeho žádost. Obsah spisu byl žalobci přetlumočen. Žalobce byl řádně obeznámen s tím, proč je s ním vedeno správní řízení, což vyplývá i z protokolu o jeho výsledku. K námitkám ohledně vymezení předmětu řízení v oznámení o zahájení řízení a rozporů v úředních záznamech žalovaná odkázala na odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí o vyhoštění, s nímž se ztotožnila. Dodala, že námitky týkající se postupu před zahájením správního řízení nejsou relevantní a žalobce je může uplatnit postupem podle § 175 správního řádu. Osobní svoboda žalobce byla omezena v souladu s § 27 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o policii“). K námitce, že čas uvedený v protokolu o výsledku neodpovídá skutečnosti, žalovaná uvedla, že protokol nebyl proveden jako důkaz, ale šlo o podklad rozhodnutí. Doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla krajským ředitelstvím dostatečně odůvodněna a stanovena s přihlédnutím k polehčujícím i přitěžujícím okolnostem. Krajské ředitelství vzalo v potaz délku výkonu práce bez povolení, že žalobce neměl v minulosti problémy se zákonem a že v řízení spolupracoval. Byla stanovena na dolní hranici zákonného rozmezí v délce šesti měsíců. Žalobce sice pobýval na území České republiky oprávněně na základě biometrického cestovního dokladu, který jej však neopravňoval k pracovní činnosti. Krajské ředitelství správně posoudilo, že vyhoštění nezasáhne nepřiměřeně do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce sám uváděl, že celou rodinu má na Ukrajině a ve vycestování mu nic nebrání.
3. Dále se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 19. 8. 2019, č. j. CPR-23278-4/ČJ-2019-930310-V241 (dále jen „napadené rozhodnutí o nákladech řízení“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí krajského ředitelství ze dne 10. 5. 2019, č. j. KRPS-53091-30/ČJ-2019-010025 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí o nákladech řízení“), jímž bylo podle § 79 odst. 5 správního řádu žalobci uloženo uhradit náklady spojené s řízením o správním vyhoštění ve výši 1 000 Kč. Napadené rozhodnutí o nákladech řízení žalovaná odůvodnila tím, že žalobce prokazatelně porušil svou právní

povinnost, neboť byl zaměstnán jako pomocný stavební dělník bez povolení k zaměstnání, ačkoliv toto povolení bylo podmínkou výkonu práce. Za to mu bylo uloženo správní vyhoštění. Proto má žalobce podle § 79 odst. 5 správního řádu povinnost uhradit náklady správního řízení.

4. Usnesením ze dne 6. 9. 2019, č. j. 1 A 52/2019 – 14, Městský soud v Praze věc postoupil zdejšímu soudu jako soudu věcně a místně příslušnému. Spis byl soudu doručen 27. 9. 2019.
5. Žalobce v žalobě namítl, že řízení o vyhoštění nebylo řádně zahájeno. Oznámení o zahájení řízení neobsahuje skutkový popis jednání žalobce, které má být v řízení posuzováno, ale pouze citaci zákonného ustanovení. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009 – 541 (publ. pod č. 2119/2010 Sb. NSS; všechna citovaná rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz). Domněnka, že žalobce při výsledku musel vědět, pro jaký skutek je řízení zahájeno, je nepodložená. Oznámení o zahájení řízení navíc nebylo vyhotoveno v jazyce, kterému žalobce rozumí. Tlumočnický mohlo být žalobci ustanoven i před zahájením řízení. Spis neobsahuje záznam o tom, že oznámení bylo žalobci přetlumočeno. Písemnosti byly přetlumočeny jen do ruského jazyka, nikoliv ukrajinského, který je žalobcovou mateřštinou.
6. Dále žalobce namítl, že z úředního záznamu pod č. j. KRPS-53091-1/ČJ-2019-010028 není zřejmé, proč byl zajištěn až půl hodiny po provedení kontroly a eskortován až téměř po dvou hodinách, tedy proč byl po tuto dobu omezen na osobní svobodě. S výsledkem žalobce bylo započato až v 17 hodin. Tento úřední záznam byl vyhotoven prap. B., který však nebyl přítomen kontrole žalobce. To není možné, neboť úřední záznam slouží k zachycení toho, co úřední osoby viděly nebo činily. Tyto vady mají vliv na posouzení pravdivosti a zákonnosti důkazních prostředků, které byly podkladem rozhodnutí správních orgánů.
7. Dále žalobce namítl, že protokol o jeho výsledku obsahuje nesprávný údaj o čase. Žalobcův výslech probíhal ve stejnou dobu a za přítomnosti stejných úředních osob a tlumočnice jako výslech jiné osoby (A. S.). Podle úředního záznamu, který je součástí spisu týkajícího se řízení vedeného proti A. S., měla být této osobě poskytnuta strava osobami přítomnými při výsledku žalobce. V protokole o výsledku žalobce o tom ale není žádný záznam, přestože měl být prováděn ve stejnou dobu. V protokolech o těchto výsledcích tedy musí být uvedeny nepravdivé údaje, popř. zde chybí údaj o tom, že byl proveden společný výslech. Protokol o výsledku žalobce nemá náležitosti podle § 18 odst. 2 správního řádu. Byl použit jako důkazní prostředek. Žalovaná neoznačuje žádné jiné prostředky, o které se napadené rozhodnutí o vyhoštění opírá, a tato úvaha je proto nepřezkoumatelná.
8. Dále žalobce namítl, že podle úředního záznamu o zajištění žalobce mu nebyla poskytnuta strava, což je v rozporu s úředním záznamem č. j. KRPS-53091-17/ČJ-2019-010026, podle kterého žalobci měla být poskytnuta strava z jeho vlastních zdrojů. Pokud byl žalobce ponechán bez stravy od kontroly do skončení výsledku, musel být motivován k takovým odpovědím, které by délku omezení na osobní svobodě snížily na minimum. V úředním záznamu ani není uvedeno, že žalobce krajskému ředitelství poskytl nějaké vlastní prostředky k nákupu potravin.
9. Konečně žalobce namítl, že prvoinstanční rozhodnutí o vyhoštění je nepřezkoumatelné, neboť krajské ředitelství při hodnocení společenské nebezpečnosti jednání žalobce neuvedlo, k jakému konkrétnímu výsledku dospělo. Rovněž neoznačilo zdroj své úvahy, že nelegální zaměstnávání cizinců je hodnoceno jako velký společenský problém. Žalovaná

v rozporu se zásadou zákazu dvojího přičítání přihlédla k tomu, že se žalobce se dopustil neoprávněného výkonu zaměstnání.

10. K napadenému rozhodnutí o nákladech řízení žalobce toliko uvedl, že je závislé na napadeném rozhodnutí o vyhoštění a proto by mělo být rovněž zrušeno.
11. Žalovaná ve vyjádření k žalobě odkázala na obsah napadených a prvoinstančních rozhodnutí.
12. Krajský soud v Praze přezkoumal napadená rozhodnutí, jakož i řízení, které jejich vydání předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalovaná s takovým postupem souhlasila a souhlas žalobce je presumován (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
13. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že podle úředního záznamu ze dne 23. 2. 2019, č. j. KRPS-53091-1/ČJ-2019-010026 (dále jen „úřední záznam o kontrole“), téhož dne v 11:00 hodin provedla hlídka Policie České republiky (prap. Z. a prap. M.) pobytovou kontrolu v objektu L. P. – L. L. na adrese L. X, P. (dále jen „objekt lázní“), kde probíhala celková rekonstrukce vnitřních prostor. Kontrolován byl žalobce a další tři Ukrajinci, kteří zde vykonávali stavební práce. Žalobce na místě nepředložil povolení k výkonu zaměstnání. Podle úředního záznamu ze dne 23. 2. 2019, č. j. KRPS-53091-2/ČJ-2019-010026 (dále jen „úřední záznam o zajištění“), byl žalobce téhož dne v 11:30 zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. a) zákona o policii. Žalobci nebyla během zajištění poskytnuta strava. Zajištění bylo ukončeno v 18:00 propuštěním žalobce. Podle rozhodnutí o eskortě ze dne 23. 2. 2019, č. j. KRPS-53091-3/ČJ-2019-010026 (dále jen „rozhodnutí o eskortě“), byl žalobce od 12:50 do 15:05 eskortován z objektu lázní přes P. do M.. Velitelem eskorty byl prap. B..
14. V oznámení o zahájení správního řízení ze dne 23. 2. 2019, č. j. KRPS-53091-9/ČJ-2019-010026 (dále jen „oznámení o zahájení řízení“), je uvedeno, že správní řízení ve věci správního vyhoštění je zahájeno na základě § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, přičemž následuje citace tohoto ustanovení. Dále se z něj podává, že žalobce nerozumí českému jazyku v psané ani mluvené formě a žádá o tlumočnicka do ruského jazyka. Oznámení je žalobcem podepsáno s tím, že s ním byl seznámen a převzal jeho stejnopis. Usnesením krajského ředitelství ze dne 23. 2. 2019, č. j. KRPS-53091-10/ČJ-2019-010026, byla žalobci ustanovena tlumočnice do ruského jazyka.
15. Dne 23. 2. 2019 byl proveden výslech žalobce za účasti ustanovené tlumočnice. Podle protokolu měl být výslech započat v 17:00 a skončen v 17:30. Žalobce uvedl, že souhlasí s ustanovením tlumočnice do ruského jazyka. Bydlí na Ukrajině společně s matkou, nevlastním otcem, sestrou a bratrem. Z Ukrajiny odcestoval 9. 2. 2019 přes hraniční přechod K. v P., kam přijel navštívit svou sestru. Nepracoval zde. V P. žalobce pobýval 7 dní, poté 17. 2. 2019 odjel do České republiky, kde si chtěl sehnat práci. V Praze potkal svého známého A. S., který mu nabídl práci na opravě lázeňského objektu. Žalobce nemá písemnou pracovní smlouvu. Práci žalobci zadával a kontroloval jej A. S.. Žalobce měl vlastní pracovní oděv, nářadí bylo na místě. Jeho činnost zahrnovala opravu lázní, uklízení, přenášení věcí a pomocné práce. Na stavbě pracoval od 18. 2. 2019 od pondělí do soboty od 7:00 do 18:00 hodin; 23. 2. 2019 od 7:00 do doby, než byl kontrolován policií. Měl v úmyslu pracovat asi dvě měsíce a pak se vrátit zpět na Ukrajinu. Měl slíbeno 100 Kč na hodinu. Vyplatit jej měl A. S., ale dosud se tak nestalo. Žalobce si je vědom, že pracovat může jen s platným pracovním povolením a nepostačuje p. vízum a že se dopustil protiprávního jednání. Žalobce se má kam na Ukrajinu vrátit, má finanční prostředky

na vycestování a na území České republiky nemá žádné rodinné vazby. V místě jeho bydliště nedochází k ozbrojenému nebo válečnému konfliktu.

16. Podle úředního záznamu ze dne 23. 2. 2019, č. j. KRPS-53091-17/ČJ-2019-010026 (dále jen „úřední záznam o stravě“), byla žalobci v 16:00 hodin poskytnuta strava a pitný režim z jeho vlastních zdrojů.
17. Na základě dožádání Úřad práce České republiky dne 5. 3. 2019 krajskému ředitelství sdělil, že žalobce nemá vydáno povolení k zaměstnání ani není přihlášen žádným zaměstnavatelem. K posouzení existence možných překážek pro vycestování žalobce do země původu si krajské ředitelství podle § 120a zákona o pobytu cizinců vyžádalo od Ministerstva vnitra závazné stanovisko ze dne 7. 3. 2019, ze kterého plyne, že vycestování žalobce na Ukrajinu je možné.
18. Dne 25. 3. 2019 vyrozumělo krajské ředitelství žalobce (prostřednictvím jeho zástupce) o tom, že ukončilo shromažďování podkladů pro rozhodnutí ve věci a poskytlo mu sedmidenní lhůtu k vyjádření. Na to reagoval žalobce vyjádřením ze dne 28. 3. 2019, v němž mj. namítal, že mu k nahlížení nebyl předložen celý správní spis. Krajské ředitelství přípisem ze dne 3. 4. 2019 žalobci poskytlo dodatečnou pětidenní lhůtu k vyjádření a seznámení se se spisem doplněným o chybějící dokumenty.
19. Prvoinstančním rozhodnutím o vyhoštění ze dne 10. 5. 2019 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců; stanovena doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 6 měsíců; a stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Prvoinstančním rozhodnutím o nákladech řízení z téhož dne bylo žalobci uloženo uhradit náklady spojené s řízením o správním vyhoštění ve výši 1 000 Kč.
20. Proti oběma rozhodnutím podal žalobce blanketní odvolání. Na výzvu krajského ředitelství žalobce podáním ze dne 6. 6. 2019 doplnil odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí o vyhoštění. Napadenými rozhodnutími ze dne 19. 8. 2019 žalovaná obě odvolání zamítla a obě prvoinstanční rozhodnutí potvrdila.
21. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 30. 7. 2019) „[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání [...]“.
22. Soud předně uvádí, že v souladu se svým rozsudkem ze dne 27. 5. 2013, č. j. 44 A 12/2013 – 21, obě napadená rozhodnutí přezkoumal ve společném řízení. Je-li totiž výrok o náhradě nákladů správního řízení (závislý výrok) předmětem samostatného rozhodnutí správního orgánu, musí soudní přezkum takového rozhodnutí probíhat na základě shodných procesních pravidel, jako kdyby tento výrok byl součástí jednoho rozhodnutí společně s výrokem ve věci samé (hlavní výrok). V případě soudního přezkumu rozhodnutí o náhradě nákladů řízení o správním vyhoštění tak rozhoduje specializovaný samosoudce (§ 31 odst. 2 s. ř. s.), žalobce je osvobozen od soudních poplatků [§ 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích] a aplikují se speciální lhůty pro podání žaloby a pro rozhodnutí soudu o této žalobě (§ 172 odst. 2 a odst. 7 zákona o pobytu cizinců). Ačkoliv byl tento názor později korigován judikaturou NSS, pokud jde o délku žalobní lhůty (viz rozsudek ze dne 11. 2. 2015, č. j. 2 Azs 232/2014 – 21), v ostatním byly závěry zdejšího soudu aprobovány (viz rozsudek ze dne 14. 2. 2018, č. j. 1 Azs 7/2018 – 15).

23. Dále soud konstatuje, že žalobce po skutkové ani právní stránce nenapadl závěry žalované, že na území České republiky vykonával zaměstnání bez povolení k zaměstnání, jímž byl výkon zaměstnání podmíněn. Soud proto tyto závěry nepřezkoumával a při přezkumu napadeného rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, které se týkají výhradně procesních otázek, z nich vycházel.
24. První skupina žalobcových námitek směřovala vůči oznámení o zahájení řízení. Podle § 46 odst. 1 správního řádu musí oznámení obsahovat mj. předmět řízení. Judikatura NSS dovodila, že „[z] oznámení musí být dále seznatelné, co tvoří skutkový stav, který má být v následujícím řízení podroben bližšímu zkoumání [...]. V oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění je dostačující, pokud je předmět řízení vymezen jednoduchým popisem skutku, na jehož základě správní orgán shledal podmínky pro zahájení správního řízení.“ Postačí přitom i stručné a poměrně obecné vymezení předmětu řízení, které se zčásti kryje se skutkovou podstatou, je-li dostatečně určité (srov. body 20 až 24 rozsudku ze dne 30. 8. 2012, č. j. 8 As 88/2011 – 62). Žalobci lze přisvědčit, že oznámení o zahájení řízení ani tyto základní nároky na popis skutku, který má být předmětem řízení, nesplňuje. Krajské ředitelství pouze odcitovalo celý § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, aniž by alespoň konkretizovalo, kterou z tam uvedených skutkových podstat mělo jednání žalobce naplnit: zda jde o (1) zaměstnání bez oprávnění k pobytu; (2) zaměstnání bez povolení k zaměstnání; (3) neoprávněné provozování dani podléhající výdělečné činnosti; nebo (4) zaměstnávání (jiného) cizince či zprostředkování takového zaměstnání bez povolení. Předmět řízení v oznámení tedy není vymezen dostatečně určitě.
25. Soud má nicméně za to, že za daných okolností tato vada nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí o vyhoštění. Předně je třeba poznamenat, že s oznámením o zahájení řízení byl žalobce seznámen bezprostředně poté, co byl spolu s třemi dalšími cizinci kontrolován hlídkou cizinecké policie na stavbě, kde vykonával pracovní činnost, a na její výzvu nebyl schopen předložit povolení k zaměstnání. Již jen z toho muselo být žalobci jasné, proč je s ním řízení o správním vyhoštění vedeno (tedy že se jedná o druhou z výše uvedených skutkových podstat). Podstatné je ale především, že při výslechu, který následoval ihned po oznámení zahájení řízení, bylo žalobci sděleno, že pracoval jako pomocný dělník při opravě lázeňského domu, že nepředložil povolení k zaměstnání a že z toho důvodu s ním bylo zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění. I zbývající obsah protokolu o výslechu svědčí o tom, že žalobce si byl vědom, oč v řízení jde. Uvedl, že porozuměl důvodu, proč je s ním protokol sepisován; že ví, že na území České republiky může pracovat jen s povolením k zaměstnání; že ví, že se dopustil protiprávního jednání; a na závěr svým podpisem potvrdil, že si protokol přečetl. Žalobci tedy muselo být zřejmé, jaké jeho jednání je v řízení posuzováno a nebylo mu znemožněno se účinně hájit (srov. bod 54 žalobcem citovaného rozsudku NSS ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009 – 541 a shodně bod 24 výše citovaného rozsudku ve věci sp. zn. 8 As 88/2011).
26. K námitce, že oznámení o zahájení řízení nebylo v jazyce, kterému žalobce rozuměl, soud konstatuje, že informace o tom, že žalobce nerozumí českému jazyku a žádá tlumočníka do ruštiny, se objevila poprvé právě až v oznámení. Nelze tak rozumně předpokládat, že již při převzetí oznámení měl být přítomen tlumočník. Krajské ředitelství následně žalobci vyhovělo a usnesením ze dne 23. 2. 2019, č. j. KRPS-53091-10/ČJ-2019-010026, rozhodlo o ustanovení tlumočnice do ruského jazyka, kterou měl žalobce k dispozici po celý zbytek správního řízení soudě podle jejího podpisu na listinách ve správním spisu. Nerozuměl-li žalobce některé z listin, s nimiž byl seznámen, měl možnost nechat si jejich obsah přetlumočit, a to ještě před výslechem. Pokud tak neučinil, může to jít k tíži pouze jemu.

Podstatné je rovněž, že tlumočnice byla přítomna výsledku žalobce, který při něm byl, jak bylo výše uvedeno, seznámen s předmětem řízení včetně důvodů, proč je s ním vedeno. I proto nelze mít za to, že by jakkoliv utrpělo jeho právo na účinnou procesní obranu. Dovolává-li se nyní žalobce toho, že mu nebylo tlumočeno do jeho mateřštiny (ukrajinštiny), je třeba zdůraznit, že sám žádal o tlumočnicka do ruského jazyka a při výsledku s ustanovením tlumočnice souhlasil. Z protokolu o výsledku je zřejmé, že žalobce kladeným otázkám rozuměl a odpovídal na ně přiléhavě. Požadavek na ustanovení tlumočnicka právě a pouze do mateřštiny ani nemá oporu v právních předpisech. Rozhodující je, aby účastníkovi bylo tlumočeno do takového jazyka, kterému rozumí. Žalobní bod je nedůvodný.

27. Žalobce dále namítal nejasnosti a rozpory při postupu před zahájením správního řízení. Soud předně poznamenává, že žádný dokument s č. j. KRPS-53091-1/ČJ-2019-010028 se ve správním spise nenachází. Má-li žalobce na mysli úřední záznam o kontrole (č. j. KRPS-53091-1/ČJ-2019-010026), soud v něm ověřil správnost žalobcem uváděných časových údajů a neshledal mezi nimi žádný rozpor. Žalobce ostatně ani na žádný konkrétní rozpor v žalobě nepoukázal. Má-li žalobce na mysli údajný rozpor mezi protokolem o výsledku a úředním záznamem o kontrole (na nějž ovšem poukazoval v řízení před správními orgány a nikoliv nyní) soudu nezbyvá než odkázat na str. 6 prvoinstančního rozhodnutí o vyhoštění. Žalobci bylo vysvětleno, že pobytová kontrola byla provedena v 11:00 hodin, avšak to neznamená, že právě žalobce byl v tuto dobu kontrolován. Žalobce nyní tyto závěry nijak nevyvrací. Co se týče tvrzených nejasností ohledně doby zajištění, soud ani zde žádné rozpory neshledal. Ve všech listinách, které jsou obsaženy ve správním spise, se konzistentně uvádí, že žalobce byl zajištěn v 11:30 hodin a v 18:00 hodin propuštěn. Opět je třeba zdůraznit, že žalobce na žádný konkrétní rozpor v žalobě neupozornil. Není na soudu, aby nahrazoval procesní aktivitu žalobce a dohledával za něj ve správním spisu argumenty (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78).
28. Dále, je pravda, že u časových údajů není uvedeno, co se dělo v mezidobí mezi jednotlivými úkony. Žalobce nicméně neuvádí, proč by postup krajského ředitelství, resp. prodlevy při něm, měl být v rozporu se zákonem (ať již samotné úkony před zahájením řízení nebo způsob jejich popisu v úředním záznamu o kontrole) či jak měla být porušována jeho práva. Sám by si přitom měl být nejlépe vědom, jak s ním bylo zacházeno. Nezbyvá tedy než předpokládat, že prostoje mezi jednotlivými úkony byly způsobeny běžným postupem krajského ředitelství a žalobce musel jen zjednodušeně řečeno čekat, až na něj přijde řada. Časy uvedené v záznamu o kontrole by tomu odpovídaly. Jestliže kontrola na stavbě byla zahájena v 11:00 hodin, žalobce byl zajištěn v 11:30 hodin, eskorta byla započata v 12:50 hodin a jeho zajištění bylo ukončeno téhož dne v 18:00 hodin, jeví se taková časová souslednost jako přiměřená s ohledem na to, že kromě žalobce byli kontrolováni i další tři Ukrajinci. Zajištění žalobce bylo ukončeno po 6,5 hodinách, tj. jen asi po čtvrtině z 24 hodin, které zákon maximálně připouští (srov. § 27 odst. 3 věta první zákona o policii). Ani v tom tedy nebyl postup krajského ředitelství nezákonný. Kdyby krajské ředitelství muselo vést v případě všech zajištěných cizinců tak detailní záznamy, jakých se dovolává žalobce, celá procedura by se tím neúnosně prodloužila, v důsledku čehož by došlo naopak k ještě delšímu omezení jejich osobní svobody. Skutečnost, že záznam o kontrole přesně nepopisoval, co se dělo se žalobcem mezi uvedenými časy, nelze bez dalšího považovat za vadu postupu krajského ředitelství.

29. Soud se neztotožnil ani s námitkou žalobce týkající se nepřípustnosti vyhotovení úředního záznamu osobou, která nebyla přítomna kontrole. V první řadě, zákon o policii, který upravuje pořizování úředních záznamů, obecně nevyžaduje, aby byly vyhotoveny osobou, která byla úkonu osobně přítomna či jej přímo prováděla (viz § 109 zákona o policii). Nestanoví-li zákon v konkrétních případech jinak, není vyloučeno, aby jej vyhotovil policista na základě informací, které se dozvěděl od jiných úředních osob. Úřední záznam nelze ztotožňovat s důkazem ohledáním podle § 54 správního řádu, jehož podstatou je právě bezprostřední smyslové vnímání věcí, lidí či dějů úřední osobou (srov. bod 18 rozsudku NSS ze dne 12. 5. 2010, č. j. 1 Afs 71/2009 – 113, publ. pod č. 2313/2011 Sb. NSS). Dále, pobytovou kontrolu podle úředního záznamu o kontrole sice vykonávali prap. Zámečník a prap. M., zatímco pod samotným záznamem je podepsán prap. B.. I ten byl ovšem na místě přítomný, byť možná nikoliv od samého počátku, neboť provedl zajištění žalobce včetně osobní prohlídky a poučení (viz úřední záznam o zajištění) a byl velitelem eskorty (viz rozhodnutí o eskortě). Je tedy zřejmé, že prap. B. mohl přímo na místě shromáždit všechny informace od přítomných kolegů, které posléze zanesl do úředního záznamu o kontrole. Nic tedy nebrání tomu, aby záznam byl použit jako podklad pro vydání rozhodnutí. Jeho obsahovou správnost žalobce ani nenapadá (s výše vypořádanou výjimkou týkající se údaje o zajištění). Žalobní bod je nedůvodný.
30. Dalším okruhem námitek žalobce v podstatě zpochybňuje procesní použitelnost protokolu o výsledku jako podkladu rozhodnutí z důvodu, že protokol obsahuje nesprávný údaj o čase. To dovozuje ze skutečností, že v protokolu o výsledku jiného cizince (A. S.) je uveden stejný čas výsledku a stejné přítomné osoby a že podle úředního záznamu byla tomuto cizinci poskytnuta strava, a to osobami, které v té době vyslyšely žalobce. K tomu soud nejprve konstatuje, že žalobce žádný z těchto důkazů (protokol o výsledku A. S. a úřední záznam) nedoložil a ani nejsou součástí správního spisu, neboť jeho obsah se v souladu s § 17 odst. 1 správního řádu vztahuje toliko k řízení ve věci žalobce. Dále soud znova podotýká, že žalobce, ač by sám měl nejlépe vědět, kdy ve skutečnosti jeho výslech probíhal, v tomto směru nepředkládá žádné skutkové tvrzení a jen poukazuje na formální rozpory mezi protokolem o jeho výsledku a protokolem o výsledku jiného cizince (resp. úředním záznamem). Již v prvoinstančním rozhodnutí o vyhoštění (viz str. 7) pak bylo žalobci vysvětleno, že se jedná pouze o administrativní chybu, v důsledku které došlo k nesprávnému zápisu času začátku a ukončení výsledku žalobce. Tento závěr žalobce nyní nepopírá. Samotná chyba v psaní časových údajů přitom nemůže zpochybnit protokol jako celek a absolutně znemožnit jeho použitelnost jako podkladu rozhodnutí. Jinými slovy to, že k výsledku možná došlo v jiný čas, než je v protokolu uvedeno, ještě nesvědčí o tom, že jeho zbývající část, na které se napadená rozhodnutí především zakládají (zejm. obsah vlastního výsledku), je taktéž nepravdivá. Proti zbývajícimu obsahu protokolu žalobce žádné námitky nevznáší: netvrdí, že by při výsledku uváděl něco jiného, než je v něm zachyceno. To by navíc musel i prokázat. Protokol ve smyslu § 18 správního řádu, splňuje-li zákonem stanovené náležitosti, je veřejnou listinou a požívá presumpce správnosti (srov. např. rozsudek NSS ze dne 15. 4. 2015, č. j. 1 As 12/2015 – 30, body 20 až 24). To, že je v určité náležitosti (zde čase) chyba, neznamená, že ji protokol vůbec neobsahuje a že se z toho důvodu nejedná o veřejnou listinu. Už vůbec pak nelze dovozovat, že by celý protokol nebyl použitelný ani jako podklad rozhodnutí (jímž může být obecně jakákoliv listina). Zákon ostatně předpokládá, že k chybám v psaní může dojít (§ 18 odst. 4 správního řádu) a žádný takový následek nestanoví. K námitce nepřezkoumatelnosti soud dodává, že argumentace žalované ohledně ostatních důkazních

prostředků byla uvedena jen nadrámcově, pro případ, že by protokol o výsledku byl nepoužitelný, což není. Z kontextu odůvodnění napadeného i prvoinstančního rozhodnutí o vyhoštění, které tvoří jeden celek (viz např. bod 28 rozsudku NSS ze dne 11. 10. 2018, č. j. 7 As 276/2017 – 28), je navíc zřejmé, že správní orgány nevycházely jen z protokolu o výsledku, ale i z lustrace žalobce v dostupných databázích, vyjádření Úřadu práce České republiky, závazného stanoviska Ministerstva vnitra, cestovního dokladu žalobce či různých úředních záznamů (zejm. úředního záznamu o kontrole). Žalobní bod je nedůvodný.

31. Dále žalobce namítal rozpory mezi úředním záznamem o zajištění a úředním záznamem o stravě ohledně toho, zda mu byla poskytnuta strava. I zde se soud na prvním místě pozastavuje nad spekulativností žalobcovy argumentace, který z údajných rozporů mezi úředními záznamy dovozuje, že některý z nich musí být nepravdivý, aniž by však sám zaujal nějaké jednoznačné skutkové stanovisko, natožpak předložil relevantní důkazy. Přitom věcně jde o to, zda *jemu samotnému* byla či nebyla v průběhu zajištění poskytnuta strava. Oba úřední záznamy pak soud na rozdíl od žalobce nepovažuje za vzájemně rozporné. V prvním z nich se uvádí, že žalobci nebyla poskytnuta strava; ve druhém, že mu byla poskytnuta strava a pití z jeho vlastních zdrojů. To lze chápat tak, že žalobci nebyla poskytnuta žádná strava z prostředků krajského ředitelství, ale bylo mu umožněno, aby si stravu i nápoj zakoupil na vlastní náklady, a to prostřednictvím úředních osob, které mu ji fyzicky poskytly (přinesly). Obsah správního spisu tak dostatečně dokládá, že žalobce dostal najíst a napít. Protokol o výsledku navíc neobsahuje ani náznak toho, že by žalobce strádal. Skutečnost, že v úředním záznamu o stravě nejsou uvedeny detaily o vyúčtování nákupu potravin a nápojů, na tom nic nemění. Zaznamenání takových podrobností by bylo i zjevně nadbytečné. Žalobní bod je nedůvodný.
32. Konečně žalobce namítl, že prvoinstanční rozhodnutí o vyhoštění je nepřezkoumatelné ohledně hodnocení společenské nebezpečnosti žalobcova jednání. Žalobci nelze přisvědčit. Ze stran 7 a 8 prvoinstančního rozhodnutí o vyhoštění je zřejmé, že společenská nebezpečnost žalobcova jednání byla hodnocena pro účely stanovení délky doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Krajské ředitelství ji spatřovalo v tom, že žalobce vykonával práci bez povolení k zaměstnání. Poukázalo na skutečnost, že žalobce byl přistižen jako dělník při provádění pomocných stavebních prací, aniž by měl povolení k zaměstnání. Přihlédlo k délce pracovní činnosti, která probíhala od 18. 2. 2019 do 23. 2. 2019, a k tomu, že žalobce plánoval pracovat po dobu dvou měsíců. Společenská nebezpečnost žalobcova jednání byla tedy hodnocena na základě konkrétních skutečností. Obecné úvahy krajského ředitelství o tom, proč je nelegální práce cizinců nežádoucí a jde o společenský problém, tomu nejsou žádným způsobem na újmu. Rozhodnutí navíc nelze mít za nepřezkoumatelné jen z toho důvodu, že správní orgány neodkázaly na zdroje, o něž opírají své úvahy. K námitce porušení zásady zákazu dvojího přičítání soud odkazuje na body 18 až 21 rozsudku NSS ze dne 2. 3. 2017, č. j. 1 Azs 363/2016 – 25, podle kterého správní vyhoštění nemá charakter správního trestu a uvedená zásada se zde proto neuplatní. Jen pro úplnost soud dodává, že stanovení délky vyhoštění je výsledkem správního uvážení, které podléhá jen omezenému soudnímu přezkumu. Soud tedy pouze zkoumá, zda posouzení správních orgánů nebylo excesivní či svévolné a zda bylo dostatečně odůvodněno (viz např. bod 15 rozsudku NSS ze dne 15. 8. 2019, č. j. 7 Azs 215/2019 – 25). V daném případě krajské ředitelství i žalovaná délku vyhoštění řádně zdůvodnily (viz str. 7 a 8 prvoinstančního a str. 9 napadeného rozhodnutí o vyhoštění). Z úřední činnosti je soudu známo, že vyhoštění v délce šesti měsíců za

několik dnů nelegální práce rovněž odpovídá správní praxi žalované a krajského ředitelství a nejeví se tak jako excesivní. Žalobní bod je nedůvodný.

33. Napadené rozhodnutí o nákladech řízení je svou povahou rozhodnutím, jehož výrok je závislý na výroku ve věci samé tj. rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. shora uvedený rozsudek zdejšího soudu č. j. 44 A 12/2013 – 21). Žalobce ve vztahu k napadenému rozhodnutí o nákladech řízení neuplatnil žádný samostatný žalobní bod, kterým by se soud mohl zabývat pouze ve vztahu k tomuto rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobu důvodnou v části směřující proti napadenému rozhodnutí o vyhoštění (a toto rozhodnutí nezrušil), nelze než současně konstatovat, že žaloba je nedůvodná i v části směřující proti napadenému rozhodnutí o nákladech řízení.
34. S ohledem na shora uvedené závěry soud žalobu proti oběma napadeným rozhodnutím zamítl jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
35. Soud pro nadbytečnost neprováděl důkaz protokolem o výsledku A. S., neboť byl navržen k prokázání skutečnosti, která mezi účastníky není sporná. Žalovaný se totiž v napadeném rozhodnutí o vyhoštění, na které odkazuje ve svém vyjádření k žalobě, ztotožnil s názorem krajského ředitelství, že došlo k chybnému uvedení časového údaje v protokolu o výsledku žalobce, což hodlal žalobce touto listinou prokázat. Jde navíc i o skutečnost, která není rozhodující pro posouzení věci samé. Jak bylo výše uvedeno, toliko chybné uvedení času v protokolu o výsledku jej jako celek nečiní nezpůsobilým důkazním prostředkem. Žalobce navíc tento důkaz ani nepředložil.
36. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., z něhož plyne, že právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem má účastník, který byl ve věci plně úspěšný. Žalobce nebyl ve věci ani z části úspěšný, náhrada nákladů řízení mu proto nenáleží. Žalovaná byla sice plně úspěšná, žádné náklady jí však v řízení před soudem nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly a přiznání jejich náhrady ani nepožadovala.

Poučení :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 25. října 2019

Mgr. Jan Čížek, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.